

J I Ž A N

JOŽINŮV TRAMPSKÝ OBČASNÍK

Jen pro vlastní potřebu

NEPRODEJNÉ NEPŘEPOSILATELNÉ

JIŽAN

JOŽINŮV TRAMPSKÝ OBČASNÍK

Neprodejně Nepřeposílatelné
č.99 Březen 2025

**Ahoj kamarádi
trampové, čundráci a milovníci
přírody.**

Tak nám zase vane jižní vítr a vše neprobouzí ze zimního spánku. První jarní dny si určíte všelijak. Někdy podle počasí, jindy podle kalendářní rovnodennosti... neskutečný, nezpochybnitelný a rozhodující jarní den je ale ten, kdy se odhodláte strčit do almary zimníky a vytáhnout něco lehčího, i kdybychom přitom ještě pár dnů modrali mrazem. A kdyby, nedej Bůh, znovu padal sníh, do zimního už nás nikdo nedostane, neboť jaro se počíná z naší vůle a libosti a z našeho rozhodnutí. Vykročíme tak nějak lehčeji, začneme koukat po holkách (či dalším přes šest desítek pohlaví) a kamarádům můžeme

na setkání říkat: „Tak tu máme jaro!“

No budiž. Máme tedy březeneček a zkusme se od toho nějak odpíchnout. Mnozí z nás pokládají jaro za nejkrásnější část roku a mají pravdu. Symbolizuje probouzení se přírody po dlouhém a lenivém období. Ačkoliv večery jsou stále ještě poměrně dlouhé a chladné, přece jen už můžeme pozorovat znatelné zkracování se ročního období.

První březnová dekáda ale přitom klidně ještě může patřit zimě. I ten sv. Řehoř, co 12.3. posílá čápy přes moře, aby dohlídli na sedláky co ještě neořou, ještě nezřídka může přinést sníh a mrazíky. Ale to jsou poslední záchvěvy zimy, která chtě nechtě musí skončit. A tak, jako se s Řehořem ještě může pojit zima, den Zvěstování panny Marie (25.3.), se už s jarem tutovka pojí. Ostatně, přichází jen několik dní po jarní rovnodennosti. To už je období nezvratně spojené s probouzející se přírodou. Koukáme „jak z jara“ na to, jak je to každý rok stejné (halt příroda je příroda) jak první fialky každoročně zahajují sezónu kytičkových váziček – i když první jarní květy mohou ještě mít jepičí život. Je jaksí zkrátka ještě příliš mnoho vody a noční mrazíky mohou vykonat své. Ale brzy už je vystřídají sněženky, bledule, zlatý déšť, kočičky a co já vím jaké ještě všemožné rašící pupeny, doplněné slunečním svitem, co

nám spolu s tím frišným luftem doplní tolik potřebnou energii. A což teprve ty nesčetné zvuky, které se okolo nás ve stále větší míře ozývají? Ať už je to ranní pokřik ptáků, zurčení potoků plných vod z tajícího sněhu, jarního vánku v probouzejících se korunách stromů anebo bzučení včel. Každý z nás vnímá jaro po svém. Někdo zvuky nově se probouzející přírody, jiný by se rozdál láskou. Všechno zkrátka ožívá a láká nás to připojit se. Využijme toho k jarním toulkám, byť třeba jen na pár dnů. Vždyť je to čas, kdy se zase po zimě tak nějak víc nadechneme a hurá na vandry. Cesty se otvírají, sezóna začíná. Nevadí, že třeba hrady a zámky jsou většinou ještě zavřené, ale lesy, kempy a hospody ne!

Na konci března je ještě sluníčko sice ještě tak trochu zubaté anebo – jak se říká ještě samo drkotá zuby. Faktem ale je, že jarní rovnodennost slavili už Keltové, Germáni, Mayové, Řekové, Římané... Ještě 200 let př.n.l. byla jarní rovnodennost považována za začátek roku. S mnohými rituály z té doby je jistě spojeno i vynášení smrtky na smrtnou neděli – lidový zvyk pocházející z ještě předkřesťanské éry. Důležitým rituálem byla třeba i jarní očista, při níž se lidé šlehali zelenými ratolestmi a polévali pramenitou živou vodou, jíž se i vykrápěla pole. A k tomu se samozřejmě vázalo i jarní otvírání studánek. Symbolické vyčistění pramenů po dlouhé zimě patřilo k prastarým tradicím vítání jara. Konečně, tuto důležitou práci můžeme sami ocenit. Ono totiž nalézt ve správnou chvíli v přírodě pramének čisté vody, to je mnohdy malý zázrak. Ten úžasný pocit zná ostatně mnohý z vás, když se na své cestě, znaveni a žízňící trmácíte krajinou. Krásné studánky jsou nejen ozdobou mnohých koutů naší přírody, ale kdysi byly i jedinými zdroji pitné vody. Proto jim byla věnována mimořádná péče a pozornost. Prastarou víru v moc zázračných pramenů a studánek dodnes dokládají třeba četné pohádky o živé vodě. Tak přiložme na svých cestách tolik potřebnou ruku k dílu a kromě jarního slunce vás může hrát i vědomí, že jste vykonali něco potřebného nejen pro sebe, ale všechny kolem vás.

JÁSEJ, MÁ DUŠE, ZAS JARO TU JE !

OSLAVSKÝ RAMPUŠÁK

spousta krásných písniček a klábosení,
sobotní fakultativní výšlap po řece a okolí.
Lehce nedietní návštěva králické řízkovny

fotit, ale jinak jsem si to náramně užil, bylo to
príma... a pak že zima nedobíjí baterky.

JIŘČA

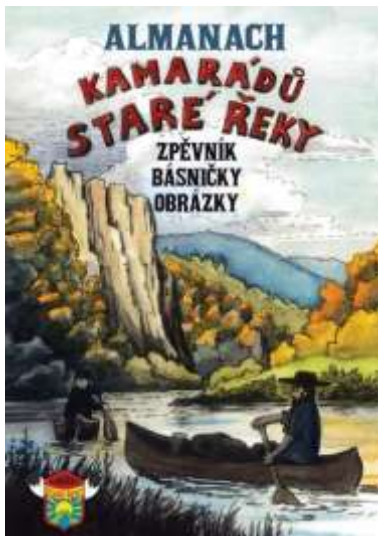
Co říci k 28. ročníku zimního táboření
na campu Zlaté údolí na říčce
Chvojnici? Stručně: lehké mražení,

a pak už hřejivé doteky táboráku... Toť
profil další podařené akce zmrzlíků na
řece Chvojnici. Nějak jsem zapomněl více

AHOJ, KAMARÁDI....

Zanedlouho oslaví osada Kamarádi Staré řeky 60. výročí svého vzniku. Trepování vždy provázela nejen tramská písnička, ale i tramská tvořivost, tedy i malování a také tramské psaní. Byla by škoda, aby písničky, obrázky i básničky, které jsme my i naši kamarádi trampové vytvořili v průběhu minulých let, upadly v zapomnění.

Tato knížечka, almanach či zpěvník nehodlá být nostalgickou vzpomínkou na naše mládí. Ale budeme rádi pokud vám připomene atmosféru doby i času, ve které jsme žili a prožívali ty nejhezčí chvíle v klínu osady. Ve zpěvníku naleznete nejoblíbenější písně Kamarádů Staré řeky, a to i s dosud nepublikovatelnými

texty a notovým zápisem kamaráda TOMÁŠE PERGLA.

V části tramské poezie naleznete básničky nejen nostalgické, ale i kořeněné tramským humorem našich osadníků – KENYHO a DITY a najdete zde i osadě věnované verše od našeho kamaráda PEPY FOUSKA.

Obrazovou část almanachu tvoří obrázky a malby s tematikou okolí naší Staré řeky – Berounky, tak jak je s citem, smyslem pro detail i pochopením tramské duše, namaloval včetně ilustrací kamarád MIREK PANENKA.

Almanach o 99 stránkách sestavil a doplnil Pepík Baron Patera a graficky zpracoval Marko Čermák junior....

BARON

**Víte, že
MEZINÁRODNÍ DEN ŽEN
MĚL BÝT PŮVODNĚ
6.BŘEZNA?**

**Ale víte, jak to je.
Než se holky namalujou...**

MILEŠOVKA 2025

Jako každý rok i letos se (a to po 52.) otevírá trampská sezóna tradičním výstupem na Milešovku a tentokrát „Větrná hora“

zas po delší době nezklamala. Vlačky, cepíny, rukavice a zmišovky byly nutností. Málem došlo i na kyslíkové přístroje. A to už nepíšu o nějakém tom teplém „zahuštěném“ moku. Tentokrát je report od Bílky a ne od pomyslného startu

z Milešovské strany od „Buřtáku.“ Tak se pojdte na tu atmosféru na těchto pár obrázcích podívat.

++++

BORÁNEK

POPISNÍK HOSPODSKÝCH MUZIKANTŮ

Muzika a hospody jsou pěkně staré vymoženosti. A byly již od dob nejstarších civilizací. Moc nechybělo a v hospodě se byl narodil i Ježíš Kristus. Jenže kvůli sčítání lidu měli všude nabito a Marie s Josefem se museli uchýlit do chléva. A souběžně s časem se zrodil i historický společenský element: hospodský muzikant. Bohužel, již od druhé

poloviny 19. století jsme svědky postupného vytlačování živých muzikantů z hospod umělými prostředky – od orchestrionů přes gramofony na kliku, rádia, kazetky a CD přehrávače až po poslední výkřiky digitálních technologií, nemluvě o drtivé ráně, kterou hospodské muzice zasadila televize a její d'ábelské dítě video.

Jak už bylo naznačeno, hospodský muzikant patří do čeledi, jež se vyvíjela po tisíce let a všem protivenstvím navzdory nedošlo k jeho úplnému vyhubení a zachoval se nám v poměrně pestré škále druhů, jimž bych se v tomto díle rád věnoval. Mám na mysli muzikanty, kteří se scházejí a hrají v hospodě pro potěchu vlastní a svých kamarádů, nikoliv však muzikanty nájemné, byť hrají v hospodě. Je mi o typy, které přežily do dnešních dnů a při troše štěstí se s nimi stále ještě můžeme setkat. Největší a druhově nejpestřejší je čeleď hráčů na drnkací nástroje, z nich nejpočetnější jsou kytaráci. Než se ale budeme důkladně věnovat jim, je potřeba si povšimnout ještě dalších druhů v této třídě. Jedním z typických příkladů je

BASÁK

Ačkoliv je basa považována za nástroj smyčcový, mezi hospodskými muzikanty téměř výhradně zdomácněla jako nástroj drnkací. Basák z mnoha důvodů požívá vyjímečné vážnosti jak mezi ostatními muzikanty, tak u publika. Jeho nástroj má úctyhodné rozměry a stejně tak úctyhodné rozměry zpravidla mívá i basák. Je to ostatně základní předpoklad pro přemísťování nástroje z místa na místo. V této dovednosti je basák skutečným mistrem, který udivuje vymyšlením nejrůznějších systémů balení i zavěšování basy na vlastní tělo, jakož i konstrukcí různých důmyslných koleček pro svůj nástroj. Ptrostorově výrazná postava basákova bývá nadána srdečností a smyslem pro

humor, což naznačuje, že hlavní basákova funkce je rovněž estetická. Shluk muzikantů kolem stolu je jenom shlukem muzikantů a až přítomnost basáka v tomto shluku z nich činí kapelu. Tím jsou basákovy zásluhy naplněny měrou vrchovatou a odměnou jsou mu výrazně umírněné nároky na jeho muzikantské schopnosti. Hluboké tóny basy se stanou bytelným podkladem jakékoliv muziky. Některý basák si vystačí s hrou na prázdné struny, jiný honí prstové pavouky po celém hmatníku. Mnohý basák se však pyšní ještě jednou mimořádnou vlastností, kterou ostatní muzikanti postrádají – tou je schopnost hrát ve spánku. Basák u svého nástroje rád usíná, vesto či vsedě, aniž by přestal hrát. Zpravidla pevně drží rytmus a někdy dokonce i harmonické schéma, ale občas nepostřehne, že skladba skončila a hraje dál. Byla zaznamenány případy, kdy basákovu produkci násilně ukončila až servírka v potmělé hospodě se židlemi na ježka...

MANDOLÍŇÁK

Je to zpravidla bývalý kytarista, který se k mandolíně uchýlil ve snaze nosit do hospody nějaký menší a lehčí krám, než je kytara. Jeho kytarách kořeny jsou však nevykořenitelné a proto k mandolíně přistupuje většinou jenom jako k variantě kytary.

Zcela opomíjí, že mandolína byla původně stvořena jako melodický nástroj – drnkací verze houslí. Učit se vybrkávat melodie na mandolinu ho nebaví. Raději se naučí pár akordů a používá tudíž mandolínu výhradně jako doprovodný nástroj. Tím hospodské kapele přidá jenom pár decibelů navíc. Věří, že mandolína zpestřuje celkovou barvu zvuku kapely. Je to pravda asi tak, jako kdy si do už tak ostrého guláše přihodíte ještě jednu feferonku.

BENDŽÁK

Ten žije dvojitý život hospodského muzikanta. V naplňování svých tužeb vyhledává jiné Bendžáky, aby s nimi po dlouhé hodiny hovořil o předmětu svého sektářského božstva. Užívá přitom mnoha pro jiné lidi nesrozumitelných výrazů, jako jsou upínáky, everplejka, rozlad'ováky, prstýnky, rezonátor, palce, tonering a podobně. Je schopen se

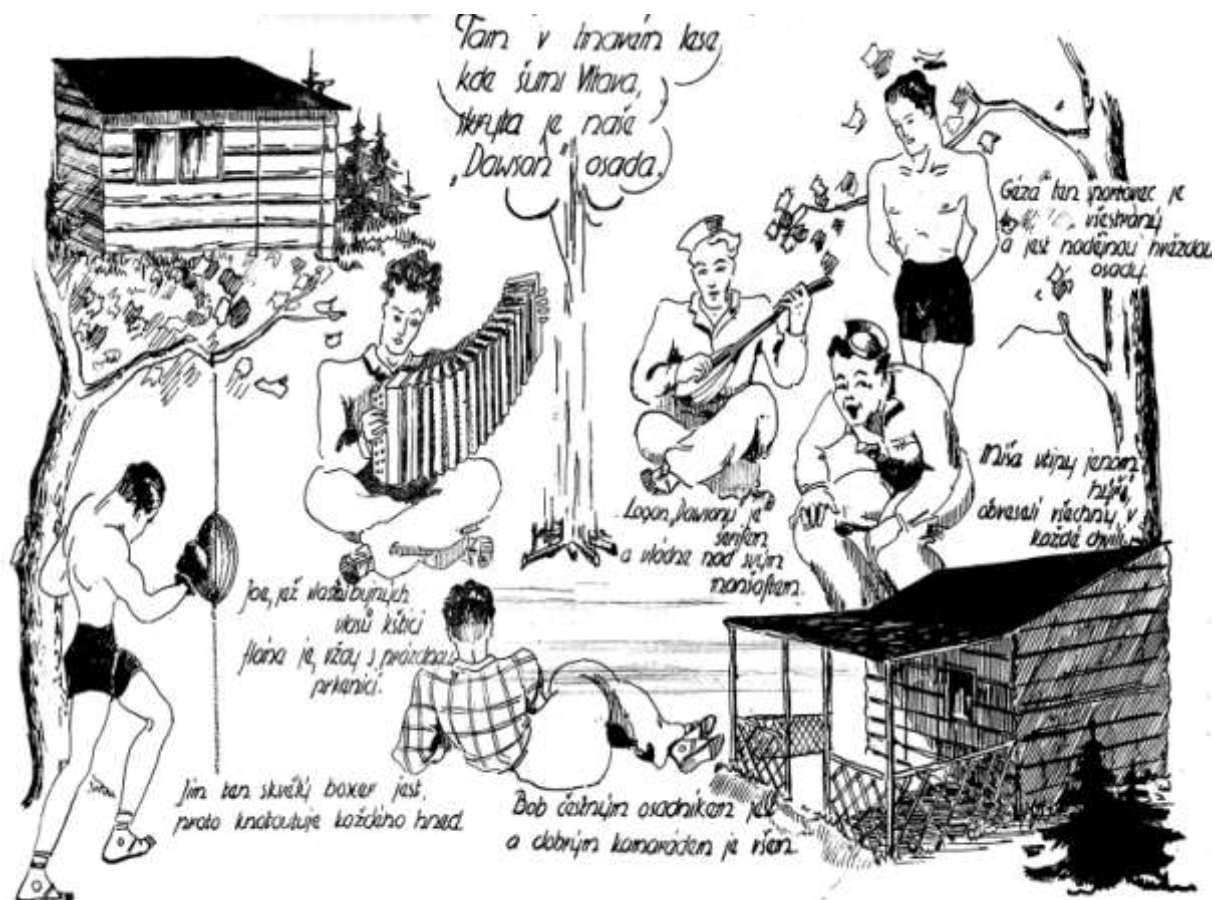
vášnivě hádat, jestli je lepší Scruggs nebo Marko, Průcha nebo Čapek. Toto vše se dramaticky změní, když dojde na vlastní produkci. Bendžák spíš nerad vyhledává další Bendžáky a dokonce si žárlivě střeží, aby se při hraní v jeho blízkosti pokud možno žádný neobjevil. Hra na pětistrunné banjo není úplně jednoduchá. Prstíky vybavené kovovými drápy střídavě brnkají na jednotlivé struny v různých posloupnostech, kterým se říká kolotoč.

Profesionální hráči věnují velkou péči a snahu tomu, aby jejich kolotoč byl rytmicky co nejpřesnější. Naproti tomu hospodský bendžák má jediný cíl: aby hrál co nejrychleji. A navíc většinou miluje i poslední slovo. To se projevuje tak, že když kapela dohraje písničku a dokonce se jí vzácně podaří, že skončí všichni v jeden okamžik, bendžák ke skladbě do nastalého ticha přidá minimálně ještě alespoň jeden hudební konec. Za tímto účelem neváhá různé efektní závěry skladeb pilně cvičit. Hospodský bendžák ostatně vůbec rád neustále předvádí, že cvičí. Tak třeba o kapelních pauzách si neúnavně a strašně rychle pidliká, zatímco ostatní pijí panáky a odcházejí kouřit.

Kromě Bendžáků pětistrunných se v hospodách vyskytují i Bendžáci čtyřstrunní a šestistrunní, ale jejich charakteristika je prakticky totožná s mandolínáky. Až na to, že banjo dělá větší rámus. V poslední době se občas objevují také hráči na ukulele. Těm však není třeba věnovat pozornost, protože jejich hru není v hospodě slyšet. A příště si probereme kytaristy.

ALEŠ DOČKAL

VYBRÁNO Z ARCHIVU

+++++

Přes kamaráda Jirku z Třímetrových vodopádů doputovaly některé s historických fotografií staré budějovické osady Dawson. Pozor – prosím neplést si

(1928), kterou v lokalitě U Rybů založili bratři František „Ferry“ (pozdější akademický sochař) a Karel Mrázkovi, Leopold „Hofík“ Hoffman, Franta „Šiša“ Šindelář, Standa „Sed’a“ Průcha a jajiž

Ladislav Logan Kališ.

se stejnojmennou osadou z let šedesátých. Původní Dawson z Údolí sporů, vedený šerifem Loganem, vznikl 15.2. 1932 přejmenováním původní osady Idaho

řady později rozšířili Míša Tichý, Joe Bednář, Jim Pelech, Géza Kodýtek, Bob

Příbyl, Dany Wydra a již zmiňovaný

VZPOMÍNKY V NOTOVÉ OSNOVĚ

WABIHO

Čas letí jako koně splašení a s každým novým rokem přibývá různých výročí a připomínaných vzpomínek. Ten letošní přináší hned dvě kulatá výročí při jméno nezapomenutelného písničkáře Wabiho Ryvoly. Dne 27. února to je rovných třicet let od Wabiho odchodu na nebeský kemp. S jeho předčasným odchodem jsem se nikdy pořádně nesmířila, ale tak nějak zůstával s námi díky jeho písničkám, které dál žijí svůj svěbytný život mezi kamarády, u ohňů,

na stezkách, na rozhlasových vlnách i frekventovaných nahrávkách. Na druhé straně se ale snažím představit Wabiho coby devadesátiletého chlapíka v čepici s dlouhým kšiltlem a vůbec se mi to nedaří. Svě superkulaté narozeniny by oslavil 4. dubna a vím, že z daleka nejsem jediná, kdo si v ten den vzpomene na tohoto živelného tuláka na strunách.

Ale stále si vybavuji spousty vzpomínek nejen na jeho písničky, které se hrají často a s neutuchající oblibou, a to nejen v trampských kruzích, ale i na řadu všedních a nevšedních setkání s tímhle hudebním vábitem. Ještě stále mne, stejně jaké vás, uchvacuje lehce drsný styl jeho textů, za nimiž se ale vždy skrývá niterný prožitek a jedinečný souzvuk s našimi pocity, kdy máte dojem, že vám mluví a zpívá přesně z vaší duše. Jeho písničky prostě lidi vnímají nejen sluchem, ale i srdcem.

Myslím, že Wabiho písničky byly navíc svým způsobem i jakési vizuální předpovědi. To dokazuje řada jeho textů, když jim budete věnovat podrobnější pozornost, ale stále znovu si to uvědomuji zejména při poslechu jedné z jeho nejznámějších písniček – Letokruhy. Napsal ji někdy v r. 1982 a kromě Paběrek ji věnoval i Lampovi, který už také sedí u nebeského táboráku,

hned vedle Wabiho. Právě Lampa byl mezi těmi, kteří tuhle píseň hráli na světovém potlachu v Kanadě na Bush River v r. 1998, kdy Wabi už víc než tři roky šlapal nebeské chodníčky. A věřte, že to byl neuvěřitelný zážitek. Ty ohně, kolem kterých jsme seděli, skutečně plály pod ledovcem a kouř opravdu voněl smůlou z kanadských sosen. A většina z nás přitom myslela na ty, kteří už s námi do tohoto kruhu nikdy nezasednou.

A tahle legenda má i pokračování – po skončení etapy zahraničních světových potlachů totiž pokračovalo zámořské tramské setkávání především emigrantských kamarádů opět na Bush River, a to v roce 2023 pod názvem Kanadské letokruhy.

Tohle tedy Wabimu vyšlo na sto procent.

Hanka Hosnedlová

S MÝTINKOU DO SKAL

vyrážíme mrazivým ránem na Olešnický hřeben, Bílé skály a dále přes Hrádek do Ráje.

výhledů. Detaily si tak odnášíme jen ve své paměti. A když se slunko skrylo za obzor

Letošního lednového touláním Kokořínskem se účastnilo rekordních 26 tuláků a 3 hafani. Po pátečním sedánku

Krásný špacír s kamarády odměnila výborná bramboračka a trocha té rezavé vody. Škoda jen, že mlžný příkrv si pro sebe sobecky ponechal mnoho krásných

ožila osadní klubovna a zpěvem traperrů a vůní Forestova guláše. Bylo tradičně dobře a ve spacáku pod hvězdami pak taky. „Sem se vrátím...“ zpívám si.

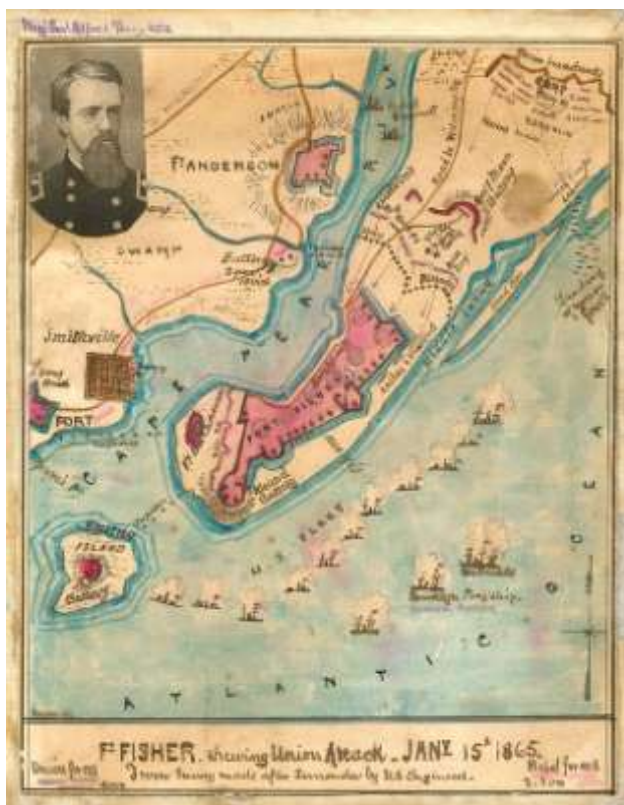
JIŘČA

KDYŽ SEVER VÁLČIL S JIHEM

Myslím, že opětně nastala chvíle kdy se společně vydáme do časů zahalených dýmem ze střelného prachu a s nastoupivším jarem si připomeneme, že to bylo období kdy se s ustupující zimou odvíjely vrcholící boje končící občanské války, které už měly obě válčící strany plné zuby. Čas letí jako splašený a při pohledu na kalendář zjistíme, že je to právě kulatých 160 let, kdy jsme do sebe zaklesnuté armády opustili. Pro stranu konfederace, převážně v šedé a hnědé, to už ale dávno nevypadalo růžově, ač byla prolita krev

desetitisíců lidí. A kvůli čemu? Emancipaci? Rozbití jižanských bavlnářských kartelů? Rozdílným postojům? Po celé té dlouhé době už je to asi stejně jedno. Vojákům nikdo život nevrátí a heroická slova jsou na ho... Stejně – co všechno se od přelomu roku do začátku jara roku 1865 odehrávalo? Snad tedy ve stručnosti:

Ještě 11. ledna se malé skupince tři set kavaleristů Jihu podařilo v Beverly v Západní Virginii porazit federální jednotky a 600 z nich vzít do zajetí. Další z několika pokusů Unie o dobytí pevnosti Fort Fisher se 13. ledna pro federály zpočátku vyvíjí nadějně. Na sever od přístavní pevnosti jsou za oboustranně dělostřelecké přestřelky opět vysazeny početné invazní jednotky, ale zatím opět bezvýsledně. I když jižanům přibýly posily 1 500 mužů a v nedalekém Wilmingtonu je se svými jednotkami přítomen generál Braxton Bragg, nezdá se, že ten by chtěl přijít pevnosti jakkoliv na pomoc. Naopak. Hned o dva dny později severané oboustranný útok na poloostrov

zopakují, tentokrát už úspěšně. Ze západu nastoupilo 8000 mužů gen. Terryho, které z druhé strany podpořilo na 800 námořníků (kteří ovšem byli odraženi), ale Terryho jednotky svedly tvrdý boj muž proti muži. Po několika hodinové bitvě se nakonec federálním vojákům podařilo prorazit houževnatou obranou a jižané se vzdali. Brána do posledního přístupného přístavu Konfederace je tímto uzavřena. O den později však, při

oslavách úspěchu federálů, došlo v pevnosti Fort Fisher k mohutné explozi v muničním skladu. Halt svítit si na střelný prach svíčkou se prostě nevyplácí...

14.1. 1865, po dlouhém a únavném pochodu, nyní Hoodova armáda Tennessee odpočívá v Tupelu v Mississippi, odkud Hood žádá presidenta Davise, aby byl z velení své armády odvolán. Ten mu vyhoví a na jeho místo nastupuje Richar Taylor s rozkazem ujmout se obrany Jižní Karolíny před Shermanovými kolonami, které po odpočinku v Savannah pokračují ve svém tažení na jih. 19.1. 1865 se pak Robert Lee nepříteli nadšeně přijímá funkci vrchního velitele jižanů a na řece James probíhají bitky

mezi oběma znepřátelenými flotilami.

Začátkem února zůstává situace u Petersburgu dál patová. Leeovi vojáci ovšem čím dál víc trpí nedostatkem zásob a nemocemi, což je příčinou vzrůstající se dezercí. Unionistům se navíc daří obsazovat nové a nové pozice a tak protahují perersburgskou frontu skoro až na 60 km. 8.2. Sherman dál neohroženě operuje v Karolíně a slabé síly rebelů mu v tom jen těžko dokážou zabránit. Za jeho armádou se táhnou zástupy černošských rodin,

kterým generál Unie slíbil půdu na dobytých územích. Samozřejmě, že tím ještě více u konfederovaných rozdmýchal vůli k odporu.

16.2. 1865 Beauregardovy jednotky na poslední chvíli opouští Columbiu a do města vstupují první severanští vojáci. Pak ovšem během noci na následující den propuká peklo, když Yankeeové rabují a podpalují domy. Do rána zůstane z města jen hromada popela a ohořelých trosk. Sherman později popřel, že by k zapálení města dal rozkaz,

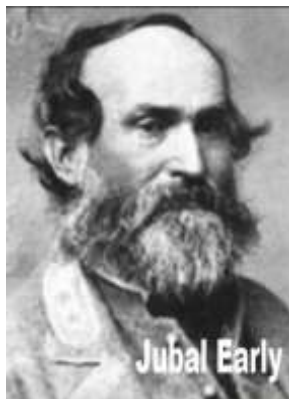

nicméně nedokázal udělat nic, aby k tomuto řádění zdivočelých vojáků došlo. Jen o dva dny později se po dlouhých měsících každodenního těžkého ostřelování vzdává místo, kde secese propukla – přístav Charleston s pevností Fort Summter. Noc předtím opustily město i pevnost všechny konfедераční jednotky, přesto, přesně podle pravidel totální války, ničící nelítostný Sherman továrny, sklady, železniční depa, zkrátka vše, co by mohlo být nepříteli k užítku. Téměř souběžně padl i Wilmington,

které rebelové opustili proto, že ví, že nemohou vzdorovat přesile jednotek generála Coxe, které se rychle blíží.

25.2. 1865 proběhla bitva o Fort Myers, známá také jako „nejjižnější pozemní bitva občanské války.“ Konfederace tenkrát sestavila speciální prapor milice, který měl zastavit unijní nájezdy. Tato jednotka byla stvořena především z honáků, kteří nemohli sloužit v pravidelné armádě a jejichž úkolem bylo rovněž zaútočit na jedinou pevnost Unie na jižní Floridě – již zmíněnou Fort Myers. Když se tato jednotka blížila k pevnosti, narazila na hlídku černošských vojáků, které bez okolků postřílela. Tato akce ale výstřely varovala obránce pevnosti, takže překvapivý útok již nebyl možný.

Vystřelili proto ze svého jediného děla varovný výstřel a poslali požadavek na bezpodmínečnou kapitulaci pevnosti. Její velitel to ale odmítl, svá dvě děla umístil před pevností a následovala malá přestřelka, která ale netrvala dlouho. Zbytek dne pak byl ve znamení sporadických přestřelek, ale bez většího úspěchu kterékoliv strany. Jen ještě jeden černošský voják byl během těchto šarvátek zabit. Ve stejný den převzal po

Taylorovi velení J. Johnston, jeho armáda Tennessee má nyní 25 000 vojáků a členů milicí.

Další střetnutí pak propuklo 2. března 1865 a to ve Virginii bitvou o Waynesboro, kde se opevnily zbytky vojska Jubala Andersona Early, aby zde čelily federální jízdě v počtu zhruba 10 000 mužů. Nepoměr sil je očividný. Jižanů je asi jen 2 000 a mají jen 11 děl. Přesto jsou odhodláni svou kůži neprodat lacino.

Jen díky přesile a obchvatu kavalerie pod velením nechvalně známého, leč glorifikovaného gen. George Armstronga Custer a jsou secesionisté brzy přemoženi a podstatná část z nich je zajata. Generál Early se zbytek vojska ale stačí uniknout. To už ale byli skutečně posledními vojáky Konfederace v údolí Shenadoah.

6.3. 1865 se Shermanovi v severní Karolíně daří překročit řeku Pee Dee a ve svém tažení pokračuje dál na Fayetteville. O dva dny později už Konfederace v zoufalství schvaluje přijímání černochů do armády. Každý černý otrok, který se přihlásí k vojenské službě dostává svobodu. Ve stejné dny začíná v Lenoir County u Kinstonu v severní Karolíně bitva u Wyse Forku. Je dílem náhody, či vojenského umění, že se štěstí na chvíli usměje i na těžce zkoušené Jižany? To když se Braggově armádě podaří úspěšně napadnout Coxovy unionistické jednotky u Kinstonu a New Bernu. Jižanská kavalerie mocným náparem zažene u Monroess Cross na útěk čelní jednotky Unie. O tři dny později ale bitva končí. Nakonec se dělostřelectvo severu ukázalo jako více efektivní a modrokabátníkům také dorazily posily z Tennessee. 11.3. se jednotky jižanů pod Braggovým velením stahují. První významnější protiútok rebelů v tomto roce přinesl pouze nepříliš významný ústup nepřítele. 13. března pak Shermanovi vojáci vstupují do Fayetteville a nesmlouvavě ničí místní zbrojovky a ostatní průmyslová zařízení. Na okrajích obou hlavních severanských front dochází k prvním kontaktům předsunutých jednotek. Je to i příhodná chvíle pro flotilu Unie, která vzápětí vysadí tři divize u Simsportu v Louisianě, kterým velí Andrew Jackson Smith. Tito Yankeeové vzápětí postupují na pevnost Fort De Russy, které se po nerovném boji zmocní. Walkerově divizi konfедераčních obránců nezbyvá než ustoupit do Alexandrie v Louisianě.

Uběhla půlka měsíce a stále se válčí i v Karolíně. Shermanovy jednotky jsou stále na postupu a po bitvě u Averasboroughu před sebou tlačí zbývající rebely v oblasti. Vojáci gen. Hardeeho se shromažďují v opevnění jen nedaleko Averasbourghu, ale i tam jsou napadeni Slocumovým sborem a jejichj ústup pokračuje. Tato bitva, byla jako součást karolínské kampaně vlastně jen předehrou vrcholné bitvy u

Bentonville. Proti Mobile v Alabamě se zároveň připravují federální síly o celkovém počtu zhruba 45 000 vojáků, kteří mají vyřídít necelých 10 000 jižanů.

9.3. 1865 se Josephu Eggelstonu Johnstonovi, který velel konfедераčním silám v oblasti obou Karolín, Georgie i Floridy, podařilo u Bentonville shromáždit okolo 17 000 mužů a to včetně ustoupivších Hardeeho jednotek. S těmito silami hodlal napadnout levé křídlo Shermanovy armády. V následující bitvě, po těžkých bojích rozbláceném terénu (dílčími úspěchy na obou stranách), se jižané stahují do výchozích pozic. Navíc příští den přicházejí Unionistům stojícím proti Johnstonovi posily ze zbytku Shermanových sil a jižané zčista jasna musí čelit útokům po celé své frontě na nakonec musí ustoupit.

POSLEDNÍ BITVA VZPLÁLA aneb AŽ DO HOŘKÉHO KONCE

23.3. 1865 Shermanova armáda se po spojení s vojskem gen. Shofielda rozrůstá na celých 90 000 mužů a tak Grant nyní disponuje zhruba 120 000 vojáky! Tomu už se zjevně nedá čelit. Jižanské armády slábnout a jsou pomalu ale jistě zatlačovány do obklíčení. Lee si je vědom toho, že se svou stále se tenčící armádou musí zkusit prorazit, jinak už nemá šanci. Má posledních 50 000 oddaných mužů, z toho jsou ale bojeschopné asi jen dvě třetiny.

25.3., tedy vlastně skoro už na sklonku války, se ještě odehrála bitva o Fort Stefan, to když gen. J.B. Gordon vede jeden z posledních pokusů o prolomení linií Unie u Petersburgu. Jižané se tvrdě probíjí až k této pevnosti a dokonce se zmocní celé jedné federální baterie, ale když odpoledne podniknou severané protiútok, Gordonovi vojáci už nedokážou dobyté pozice udržet. Rebelové musí ustoupit a Lee počítá další mrtvé, kterých je přes 4 000. A unionisté mezitím dokončují i obklíčení přístavního města Mobile.

29.3. 1865 poráží v Richmond – Petersburgské kampani, v bitvě u Lewisovy farmy (také zvané bitvou u Quaker Road) dvakrát početnější armády Unie vyčerpané Jižany. I

přímo u Peterburgu jsou obě armády stále zakleslé do sebe. Na levém křídle Jižanů čelí drtivému útoku Picketova divize a i když je federální Sheridanova kavalerie odražena, je to jen částečný úspěch, protože netrvá dlouho. Federálové mají samozřejmě stále odkud doplňovat své síly a pod tlakem mocných posil nakonec musí v noci jižanští vojáci ustoupit. Konec už se nezadržitelně blíží....

LEGENDA ŽIJE

Folkový a tramský kytarista, zpěvák a písničkář, co má na kontě asi 150 písní. Zakladatel skupiny Pacifik, patřící ke generaci tvůrců a interpretů tradiční

sekte Country radia. A i když tuto práci po něm skvěle odvádí Kuba Jiroušek... v Ozvěnách táborových ohňů stále jakoby někdo chyběl. Tak jsem se nedávno hrabal ve starých fotkách a pár z nich z Tonyho návštěv kamarádům posílám.

Ano, ano... oheň dohořel, ale legenda žije. Před čtyřmi lety, přesněji 8. Ledna 2021, zemřel Tony Linhart – skvělý kamarád, na kterého se nedá zapomenout.

tramské písně. Získal mnohá ocenění a jistě víte, že se spolupodílel i na seriálu Zvláštní znamení touha. Nezapomenutelný byl i jako několikaletý moderátor tramské

TÁTA – šerif Tramp Clubu Praha

Z LODNÍHO DENÍKU aneb POPRVÉ NA ŘECE

9. část vypravování starých říčních vlků o jejich trudných začátcích v letech šedesátých minulého století. Navazujeme v místě, kde minule vyprávění skončilo...

Máme za sebou šlajsnu, kterou se podaří sjet málokomu (i když jen proto, že je stále uzavřená). Díváme se ještě jak projíždějí pramičkám, nakládáme bagáž a jedeme dál. Druhá retardérka byla již učiněný beránek a to velmi mrzelo Slávka, který – i přes jeho úpěnlivé prosby – vyhodil svého háčka a jel společně s Pavlem. Fanoch jel zase s Pakynem a zbylí partáci přenášejí kajak a čumí závistivě z mostu. Tak padla poslední překážka před krmením, Jiráskův jez je za námi a my kotvíme po silničním mostem za jezem.

„Konečně se pořádně zdlábneme,“ těší se hladový Fery a my se rychle měníme v obyčejné civilisty.

„Však jsou také již dvě hodiny, všechno bude snědeno a my potáhneme s dlouhým nosem dále,“ pesimisticky prorokuje Zdena a tak rychle šplháme trávou a houštím

nahoru k silnici a po skupinách odcházíme do města. Karel s Jiřinou se jdou domů povídat na své ratolesti a Pakyn s Pavlem jdou na nákupy. Jen Fery, Slávek, Ela a Zdena, patrně největší hladovci, míří do Masných krámů. Je snad zbytečné vyprávěti co všechno tam snědli a vypili, to přece dá rozum, že hladoví pryč nepůjdou...

Na zpáteční cestě se pak blízko řeky potkávají s Pakynem a Pavlem. Pakyn si

hrdě nese nové modráky se šlemi a zipem. Na vodu je to prý praktické a na ženy působivé.

Pod mostem už je veselo. Malý Pet'á, Karlova prvorozená ratolest (DNES ZNÁMÝ JAKO JOŽIN), řádí v kanoi a mocně zabírá dvojveslem kajaku ve vzduchu. Jako strážný anděl u něho stojí jeho bába z Moravy a štěstím se celá rozplývá. Rodičové

tohoto rošťáka se mezitím zpětně promněňují v říční vlky. Vypadá to tu jako na rodinném srazu.

Dvě hodiny uplynuly jako voda, již jsou čtyři odpoledne a my musíme dálo. Malý Petr chce mermomocí jet s námi, tak ho táta pro útěchu bere do lodi a asi o sto, dvě stě metrů níže ho předává babě, která zatím jako laňka klusala po travnatém břehu, přičemž ještě stačila starostlivě napomínat, abychom se neutopili: „Jenom se Karle někde neutopte a ty, Fanóšu, neděle žádné hlóposti! Já vím, jaké si blázen, když začneš blbnót. Slávku, ty seš nestarší, tak na ně dé pozór... „, a podobné rady se jen míhaly kolem našich uší.

Předali jsme jí Petra a naposledy máváme na rozloučenou. Přídě našich lodí krájí hnusně špinavou a páchnoucí hustou tekutinu, zvanou zde v Budějicích Vltavou. Městské stoky vykonaly své. Na hladině, jako koláče se vyvalují husté chuchvalce jakési nechutné, šedohnědé hmoty, které se naší slalomovou technikou snažíme vyhnout.

Slunce nemilosrdně pálí a zabodává své šípky našich zpocených koster. I ovádi se stávají dotěrnějšími azle nás trápí. Tímto marastem a utrpením se prodíráme až ke Kněžským Dvorům, kde hravě zdoláváme šlajsnu u Suchomelova jezu. Zde jsme s Pavlem předvedli ukázkový telemark, za který by se nemuseli stydět ani českoslovenští reprezentanti manželé Novákovi, jak později prohlásil Fery. Jak jsme k tomu přišli? To nikdo neví. Slávek asi nějak divně postavil pádlo, trochu si zahrály proudy a vyšel z toho

neúmyslně báječný telemark. Že je to telemark tvrdil Franta, ten se ve vodácké terminologii vyzná.

Tato zastávka byla velmi vítanou příležitostí pro Zdenu, která trochu přehnala stolování v Masných krámech a teď rychle mizela ve zdejších houštinách.

K dalšímu jezu u Českého Vrbného to již nemáme daleko a s chutí pícháme jako diví. Vždyť od cíle dnešní etapy nás dělí, podle

našich propočtů, ještě takových deset... dvanáct kilometrů a dva poslední jezy. To ale netušíme, co nám připraví právě tenhle jez, co se k němu blížíme.

Slunce se poněkud umoudřilo, tolik již nepálí a také voda se již znatelně pročistila. Je to příjemné, zvláště když i ovádi již dali pokoj. Jez je v dohledu, propust je podle hlášení nesjízdná, ale nás to zatím vůbec nemrzí. Podle mapy nás čeká pod jezem asi 22m nesjízdné mělčiny. Polovina posádek tedy podniká pěší túru po pravém břehu, který ale spíše připomíná dynamitem rozmetaný žulový lom, než říční břeh. My ostatní, kteří jsme dostali za úkol převést lodi řečištěm, na tom nejsme o nic lépe. Celá mělčina je poseta ostrými kameny, jakoby je sem někde naschvál k naší zlosti nasypal. A vody je děsivě málo. Můžeme si proto dovolit přetáhnout loď kolem propusti a dál pokračovat v singlu.

Na kanoích se dřou Karel se Slávkem, kajak převáží Pája. A tak se plahočíme více šutry než vodou a chvílemi si zase připadáme jako ondoiéri nebo převozníci, když můžeme alespoň bidlovat. Jenže místo písni tryskají z našich jícnu hrubé kletby. A když to nejde dál, musí se z lodi ven a táhnout, sakrovat a zase táhnout. Těch dvě stě metrů máme za sebou již několikrát, přesto kamenitá mělčina nemá konce. A čas neúprosně

běží a my se doslova naopak ploužíme a naše „pěchota“ nám alespoň po břehu poponáší bagáž. Konečně to jde trochu lépe a vody se zdá být více. Konečně se dá normálně pádlovat. Bezmála dvě hodiny nás tento proklínaný kamenný úsek zdržel. Ty dvě hodiny se nám zdály býti celou věčností. Dávno už jsme měli chystat večeri někde za Hlubokou a my teprve zdoláváme tuto nečekanou překážku.

„To jsme si teda dali,“ povzdechl si Karel, „večer na krku a my zo máme ještě tak daleko.“

Křížíme tok řeky a béřeme na milost naše poutníky, kteří už ani necítí své zbědované nohy. Slunce krvavě zapadá a v rudé záplavě se zrcadlí na klidné hladině, když můžeme konečně zase pokračovat. Jakoby nám řeka chtěla vynahradit to nemilé zdržení se trochu rozbíhá a teprve když mjíme Bavorovice jakoby umdlévala a zvolna zpomaluje svůj tok. Jistě i to vykrucování v meandrech jí dalo celý den co proto a tak znaveně, tou nejkratší cestou, vplouvá do večera.

Břehy jsou vysoké a je zřejmé, že jsou dílem lidských rukou. Slávek už toho má také dost a vyslovuje zbožné přání za nás za všechny: „Už abychom měli ten poslední jez za námi a mohli si pořádně natáhnout kostru. Zadek mám jak biftek a nohy samá křečová žíla.“ Zatím mu ale na lodi klíčí vzpoura. Ta dvě, jindy celkem milá děvčata v jeho lodi začínají z těch celodenních rozkoší trochu jankovatět a stále do něj hučijó abychom už přistáli, utábořili se a tak dál. Slova nevybírají a vůbec neberou v úvahu, že jsou v konvoji poslední a k táboření tu není vhodné místo. V té své ženské paličatosti jdou tak daleko, že se Slávka zmocňuje vážné pokušení hodit obě přes palubu. Protože si však včas uvědomil, že jsou to téměř neplavci a že by je musel zase tahat zpět, raději se smíruje s osudem....

Stréc SLÁVEK

pokračování příště

PŘÁTELÉ BLUEGRASSU

I v r. 2025 pro vás chystáme bluegrassové lahůdky. Již 2. března pořádá Nadační fondy Rosti a Ivy Čapkových hudební workshopy s americkými hvězdami. Don Rigsby, John Reichman, Ron Block, Josh Williams a další se s vámi podělí o své mistrovství. Pro mladší 23 let je vstup zcela zdarma, ostatní pouze za 250,- ! Na světovém bluegrassovém summitu v hotelu Orea Pyramida v Praze vystoupí exkluzivně i hvězdné kapely Southern Legacy a John Reischman + The Jaybirds. O vstupenky si můžete zažádat na

iva@capek.us

HAVRANÍ STOPOU

krajině kolem vesničky Roseč s večerním zakončením při zpěvu a tanci v hospůdce u Jitky. Těšíme se zase za rok....

Hned na začátku měsíce hladu na tři desítky kamarádů opět (tentokrát již po osmé) prošláplo havraní stopu v krásné

+++++

+++++

+++++

+++++

+++++

SEFF

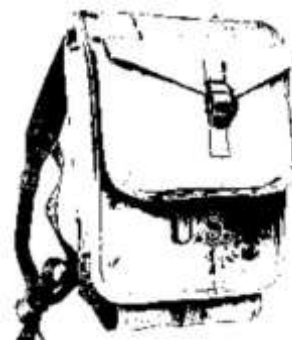
+++++

DĚTI V LESE

Za mého dětství, kdy trampování nebylo exotickou záležitostí, ale samozřejmostí, jsme pomalu každý víkend vyráželi do lesů. Do neznáma, s usárnou (případně teletem) a žebřadlem a s přesvědčením, že to nějak dáme. K tomu sirky, celtu, pár konzerv či svačtinové přebytky, které by nás dnes dostaly do vyžírkového pekla. Trávili jsme dny ve společnosti stromů a ne nad klávesnicí počítače a nečuměli do mobilů. A přitom to nebylo jen o opékání špekáčků a zpěvu trampské klasiky. Dostali jsme se ke znalostem, které dnes počítače nepředají. Místo her jsme řešili skutečné problémy. Myslíte, že je lepší způsob, jak své potomky naučit hodnotám jakou je odolnost, samostatnost a radost z obyčejných věcí. A dnes?

Slovo čundr už mnohým nic neříká a spaní pod širákem má jen o málo lepší pověst než pobyt na lavičce v parku. Vzít děti pod širák – je to hazard nebo výchova? Neřadíte je tím třeba někam mezi houmlesáky? Jenže pohledy na zálesáka nebo houmlesáka se dost podstatně liší. Ano, není to vždy jednoduché. Chladné noci, třeba zrovna pod tím širákem, nejsou pro každého. Někdy to vypadá jako vrchol nepohodlí. Ale přesně takhle zkušenost má své zvláštní kouzlo, které doma nevyčarujete. A jestli někoho děsí, že nesnídáte v jídelně, ale u ohně v ranní mlze, já v tom problém nevidím. Spíš v těch městských zvyklostech. Kluci si sami najdou klacky na opékání, dokáží bezpečně rozdělat oheň a udělat teplé jídlo. Kdoví, kdy se jim to bude hodit. A nemusí zrovna lovit bobra k večeři...

Chvilé, kdy si děti sáhnou na mech a řeknou si“ Tady jsem doma...“, v nich navždy zůstanou. Můžou se rozběhnout po lese, sbírat třeba borůvky a třeba se i řádně umazat a načichnou kouřem z ohýnku. A když je třeba v noci překvapí prasknutí větve, je to

Chvilé, kdy si děti sáhnou na mech a řeknou si“ Tady jsem doma...“, v nich navždy zůstanou. Můžou se rozběhnout po lese, sbírat třeba borůvky a třeba se i řádně umazat a načichnou kouřem z ohýnku. A když je třeba v noci překvapí prasknutí větve, je to

spíš zkouška odvahy... a jistě, může je třeba i vzbudit předčasný zpěv ptáků nebo šramot nočního života v lese, ale není to pak o tolik cennější zkušenost? A pak – vím, že až nastane nějaký ten blackout, tak si poradí...

JARNĚ – ZIMNÍ TÁBOŘENÍ

Vrchu Světlice na západní straně Železných hor dominuje už více jak 750 let hrad Lichnice. A více jak půl století se zde v zimě táboří...

... to zas byla taškařice – končící Měsíc sněhu bílou nadílku nepřinesl. Tísňivý pocit začínajícího „suchého“ Měsíce hladu jsme u ohňů a v útulné

Posilovně také rychle zahnali. Hned od pátku zaútočily desítky trampů na hradní komplex, bojovalo se kytarami, flétnami a basou. Klid pominul jen na chvíli, když nás pod šírou oblohou a plachtami vigvamů, noc obtěžkala sny o krásném zítřku. Bohatý program akce a setkání s kamarády, krásné počasí a opět

bujará slezina v šenkovně u Jirky. Zvíře si zarýžoval a mnoho dalších vyrazilo na odpolední špacír...

... bylo moc dobře a jen pár schůdků pod podlahou teploměru nám připomnělo, že to táboření bylo zimní. Už padesáté první...

JIŘČA

ZA HOULOU

kamaráda Standy Zárybnického – Houly (19.2. 1952 – 11.12. 1989). Za těch 35 let od Houlova nečekaného odchodu na nebeské stezky už i ty brdské lesy v okolí campu

Na Onondago campu woodcrafterského kmene Neskenon se hned z kraje Měsíce hladu sešlo na tři desítky kamarádů, aby tradičně společně uctili památku

značně prořídly a paseky se plíživě přibližují ze všech stran, ale pro těch pár plachet na bivak je stromů stále dost. Ze staré Brdské smečky dorazila i Kolčava z Červeného Kostelce, Shorty z Hlinné i Burbík z Jistebnice a T.S.Hledače zastupovali Vokoun a Abé... a nechyběl ani jeden z Houlových synů – Chův s manželkou Lídou. V sobotním odpoledni se připravovalo dříví na hranici, kterou s nástupem tmy zapálil Vokoun a u jejíž rozhořívajících se plamenů zahráli Shorty s Bodlákem „Šlapem dál“. Tento song od Vládi Okénka se zpíval u ohňů Brdské smečky už od začátku 70. Let 20. Století. Pak zněly další písničky, koloval rum

(pardon... Božkov) a později i jiné tekutiny. V noci bylo sedm pod nulou, ale nám bylo dobře...

Vzpomínali a foto pořídili VOKOUN, BALDA a CARMEN

33. TRAMPSKÝ HOKEJ

formu na campu T.O. Vyr již od pátečního poledne. Účast i nálada je tradičně hodnotná, stejně jako sportovní výkony šesti

nepříjemného silného větru, který nás otravuje celý víkend. Poslední hvizd, zpravidla silně stranného hlavního

Tuzemské hokejová sezóna vrcholí, ale ještě je třeba odehrát prestižní Pavlovický turnaj. Hráči, realizační týmy i diváci ladí

hokejových týmů. Padají krásné i náhodné góly, občas i fyzicky zdecimovaní playerři. Sobotní sluníčko se snaží trochu vylepšit útrapy

rozhodčího dozněl, ceny jsou rozdány... závěrečná tiskovka opět proběhne u ohně v osadním campu. Hřejivé plameny v poryvech vichru planou vodorovně, kytary znějí, pod přívalem veselého vyprávění Pakyna s Etienem nám pláčou oči a bolí bránice. Sportu zdar! **JIRČA**

JAK DÁL V ROVERKÁCH?

Tak a je to tady. Tak dlouho se o tom mluvilo, až se ucho utrhlo. Ředitel CHKO Kokořínsko byl odvolán a dokonce už i oficiálně vznikla řekněme „pracovní skupina“, která má řešit dopady trampingu na Roverky. Na region, kam trampové jezdili už

desítky let předtím, než byla tamní CHKO v r. 1976 vůbec vyhlášena. Tato komise by měla už do půlroku podat návrhy doporučení ohledně využívání a případně likvidaci trampských nocovišť. Uvádí se, že dnes je takových míst, opakovaně či trvale využívaných jako kempy, zaevidováno asi 120. Podle závažnosti by měly být rozděleny přibližně do tří kategorií a nejproblematičtější by měly být zlikvidovány. A jsme u toho. Co to je nejproblematičtější? Jakým způsobem a kdo to určí? Někteří zhrzení jedinci lakonicky odpovídají, že zákon, byť by byl sebevíc nesmyslný. Vezmeme-li to ad absurdum, zasmysleme se třeba hned nad nesmyslem požadujícím zákaz rozdělování ohně ne méně než 50m od okraje lesa. Jenomže – v žádném zákonu není taxativně uvedeno co to vlastně vůbec les je. Jeden, dva, pět, deset nebo kolik vlastně stromů. Podle toho by lesem vlastně mohla být i vaše zahrada se třemi švestkami. Dělat ohniště v naší přírodě je tudíž vlastně VŠUDE nereálné.

Chcete další příklad nesmyslného paragrafu? Máte ho mít. Třeba pojem přespání v lese, kdy je stan zakázán a bivakování pod celtou povoleno. U obého se tráva poškodí stejně a přesto to není totéž. Navíc stan na hrabance neškodí tolik, jako spaní pod širákem na louce s chráněnými rostlinami. Prostě by to chtělo jen zdravý rozum při posuzování jednotlivých situací.

A tím bych se oklikou vrátil třeba k těm boudám, které svým odpůrcům pijí krev a chtěli by je šmahem zlikvidovat všechny. Co takhle stávající zachovat a bourat až nově vznikající? A přitom by třeba stačilo pár let počkat, nehrotit vzájemnou nenávisť a tyhle stavby by, počítám tak jako tak, s dožitím této generace trampů samy zmizely. Na řešení situace zatím není jednotný názor. I část veřejnosti, odborníků a vemkoncem i mnozí i mnozí ze samotných ochránců přírody dlouhodobě trampingu vnímají jako jednu z šetrných forem poznávání přírody a krajiny, zejména pokud jde právě o nocování se snahou zanechávat po sobě co nejméně pobytových stop. V principu jistě nemohou existovat žádná „povolená“ trampská tábořiště... vždyť tramp nemá žádné oficiální definiční znaky (třeba průkaz) a trampem je tedy prakticky každý, kdo se za trampa považuje. A úřady by oproti tomu neměly nijak hodnotit a rozhodovat kdo trampem je a kdo ne.

Bohužel, naši předci dopustili dobu nacistickou, bolševickou a my jsme zase spustili tu ekologickou. Tohle fakt nechápu. Tramping je přece v Čechách už od dob 1. republiky (kdoví jestli ne dřív) a byl vždy tak nějak trpěný – tedy až na různé ty práškače a jejich podněty – jako když třeba policajti kontrolovali zda jsou trampské páry manželé apod. Vše probíhalo tak nějak v klidu a ten relativní klid trval až do chvíle, kdy jeden blboun nejapný vyrazil do lesa a trampové mu něco udělali. Potom rozpoutal hon na

čarodějnice, který má trvat až do posledního kempu. Ale ono už to jaksi asi není jen o těch trampských kempech, to bude spíš jen zástupný problém. Vidím za tím spíše zamindrákovanost jednoho člověka, který se pustil do boje s větrnými mlýny.

Nezávidím mladým ten život okleštěný hloupými zákony a ztrátu té romantiky, kterou jsme u ohňů v přírodě zažívali my. Tak si říkám, díky za minulý režim, který umožňoval to, co ten dnešní ve své zaslepenosti zakazuje a likviduje. Podobnou situaci jsme zažili už několikrát. Po plyšovém převratu bylo první věcí, co udělali mnozí restituenti a novodobí majitelé to, že tramské boudy ZAPALOVALI, aby se zbavili údajného rizika, že v nich vznikne možné ohnisko požáru pro okolní les. To předtím nedělala ani StB, natož pak lesáci. Ale jak říkám – vygumovaní noví vlastníci to provedli jako první, co v lese vykonali. A navíc po vypálení ani neuklidili ohořelé zbytky, takže o pořádek v lese jim nešlo. Výsledek? Dnes jsou lesy plné zbytků ohniček i tam, kde by tramp oheň nikdy neudělal, právě kvůli nebezpečí vzniku požáru. Někomu prostě vadí i pouhá přítomnost trampů a jde mu o to všechny z lesa vystrnadit.

Tato uzurpace přírody začíná CHKO a končí rezervacemi, mnohde navíc oplocenými a se zákazovými cedulemi. Paradoxně pak vidíte (jak zažili i návštěvníci Šumavy) jak to vypadá, když „vyvolení“ jedou zkoumat přírodu.... no a pak se ukázalo, že vlastně jedou jen chlastat na ochránářskou chatu. Pěšáci s batohy byli nuceni uskakovat z cesty koloně označených ochránářských aut, mířících na základnu, kde je čekalo ohniště se selátkem, pivkem a reprodukovanou hudbou. Nekecám – bylo to s velkým ohlasem zveřejněno na FB. To vás pak jen ujistí o tom, že NP jsou rájem jen pro vyvolené a nám ostatním zbyde jen ta cesta, ze které se můžete jen koukat. Tak si pak někdy povzdechnete kdeže jsou ty doby, kdy jsme se relativně v pohodě domluvili na pořádání potlachového ohně, o stavbě ukrytého tramského sroubku ani nemluvě. Docela bych se chtěl zeptat všech těch ekologů, kdeže byli, když trampové čistili a chránili třeba zrovna to Kokořínsko (abych se vrátil k původnímu tématu). Zajděte se schválně podívat, jaká je tam situace dnes.

Vím, že se opakuji, ale dobře už dnes všichni známe lidi vydávající se za členy našeho toulavého bratrstva v zeleném, ale jednající v pravém protikladu toho, co by správný tulák nikdy neudělal. Podvodně a lstivě zjišťují místa kempů, zakládají profily a všude je cpou do mapových aplikací. Nebýt takovýchto týpků, nikdo o ukrytých kempech, kam si jezdí jen trampíci, užívat souznění s přírodou jako generace před nimi, neví. Jenže, bohužel, kdyby nebylo aplikací těchto tramských kempů, nebyla by tam jako dnes spousta lidí a mastňák by lesy neničili. Nikdo by o nich nevěděl. Dotyčný magor ale způsobil, že se staly cílem s návaem ohničkářů a pečbuřtů, protože je v podstatě prezentuje jako lesopark. Řekl bych tedy, že právě dotyčný by měl paradoxně sám nést největší zodpovědnost za devastaci a masové poškozování přírody, přestat se ohánět zákony a odpustit si plnou hubu řečí o pomoci krajině. Nebo mu jde skutečně jen o to donutit tramy koupit si někde svůj pozemek na který si postaví mobilhome?

QUALETAKWA

ZIMNÍ SEŠLOST

Seffa.

8. – 9.2. 2025 proběhla na kempu T.O. Černá perla Milín zimní sešlost odkud doputovaly materiály od kamaráda

+++++

+++++

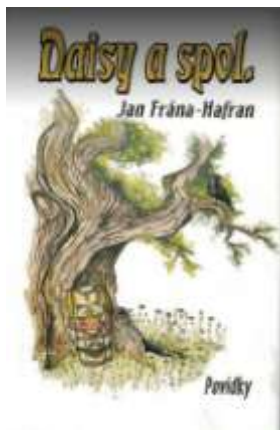
+++++
+++++

A TROCHA HUDBY – PABĚRKY V BUDVAR CITY

[Koncert tramské kapely Paběrky přinesl setkání s legendárním bendžistou a kreslířem Marko Čermákem | České Budějovice](#)

HAFRANOVA PÍSMENKOVÁ NADÍLKA

Na konci loňského roku se v nabídce trampské literatury, jejíž podíl se na knižní produkci stále více rozšiřuje, objevila nová knížka pilného plzeňského autora Jana

Fráni – Hafrana, s názvem DAISY A SPOL. Vlastně už ani nevím, kolikátý knižní titul v pořadí to je, nicméně jsem přesvědčená, že v tomto směru je na trati daleko před ostatními autory se zelenou krví. Mezitím ale publikoval i řadu samostatných povídek v různých magazínech, kalendářích a jiných tiskovinách. A když k tomu přičtu Miniatury, útlé knížečky autorů z trapsaveckých soutěží, jejich počet se už pohybuje na konci první desítky přes stovku, a také řadu oficiálních ocenění, myslím, že málokdo má takový tah na branku (myšleno spisovatelskou) jako Hafran. Vraťme se ale k aktuální knize,

kteřá je na knižních pultech ještě poměrně čerstvou novinkou. Obsahuje čtyři desítky povídek z trampského a vodáckého prostředí a podle mého soudu rozhodně není poslední z Hafranova pera, tedy spíš počítáče...

Když jsem knížku otevřela, bylo mi, jako bych vstoupila do útulné, hlasy překypující trampské hospůdky, plné starých kamarádů. V podstatě jsem se s Hafranovými knižními postavami krok za krokem po stránkách jeho detektivek a novel již natolik sžila, jako bych všechny ty vandry, sjezdy, plánované i neplánované eskapády absolvovala s nimi. Jsou mi natolik blízcí, jako by to byla moje osada z mládí. Dokonce už poznávám v Hafranově líčení známá místa a prostředí, nejednou i v reálu.

Líbí se mi nejen Hafranova fantazie a věrnost jeho fiktivní osadě, ale i to, jak dokáže sprádat vlákna událostí, takže se nakonec dopravuje k zajímavé síti dohadů a hledání konečného rozluštění, čemuž nikdy nechybí napětí. Každá z jeho postav má specifické vlastnosti a k jejich věrohodnosti nesporně přispívá i to, že je autor formuje podle svých kamarádů a osob, s nimiž ho život svedl

dohromady. Proto jsou i Hastrman, Česnek, Hároš, Baky a jejich ženské protějšky, stejně jako další do děje vstupující postavy tak životní. Vypravěč Rook je samozřejmě Hafranův tvůrčí hlas, kterému na hrací ploše povídky nebo realisticky postavené

detektivky nejednou sebekriticky přiznává i záporné body. A protože jsou jeho hrdinové z masa a kostí, tak pochopitelně v průběhu povídek i stárnou, společně se svými čtenáři a jejich názory...

Pro Hafrana není problém vplést do poklidně plynoucích tramského života nejen krajně nebezpečné situace, ale třeba i fantasy, špetku duchařiny, jízdu na koních, zlatou horečku v tuzemském provedení, dětské motivy, obdobně i nejednou vyhocené vztahy mezi mužskou a ženskou posádkou.

Prostě se pobavíte, zažijete napětí, potěšíte a možná se chvilkami budete i bát – to všechno vám v jednom písmenkovém balení nabízí DAISY A SPOL. s ručením neomezeným.....

Hanka Hosnedlová / foto a grafické materiály Hafran a Lucka

A propó.... Má-li někdo zájem o tato díla, nejlépe se spojit přímo s Hafranem na hafran4@seznam.cz nebo na FB Jan Hafran Frána, kde je též možno obdržet informační letáček Daisy clubu a další bližší informace.

SMUTNÉ ODCHODY

Menší zmatky způsobily ve druhé únorové dekádě v českobudějovické tramské komunitě zprávy o úmrtí kamaráda Lojzy. Ono se totiž jednalo hned o dva Aloise, kteří opustili náš pozemský svět v rozmezí jednoho dne. Tím prvním byl celoživotní tramp Alois Güklhorn, řečený Monzun, který sestoupil do Hádesovy lod'ky v pátek 7. února a druhým pak Alois Marhoun, kytarista a vyznavač tramské, country a folkové muziky a pravidelný návštěvník tramských zpívaných, který se rozloučil se životem o den později, v sobotu, v nedožitých osmdesáti letech. O jeho úmrtí nás zpravila jeho dcera s tím, že otec si pohřeb nepřál. Naopak s Monzunem jsme

se společně s jeho rodinou měli příležitost se rozloučit v obřadní síni českobudějovického krematoria, kam jej přišli vyprovodit nejen kamarádi z trampských kruhů, ale i četní přátelé muzikanti. Řízením osudu Kolumbus, který měl mimo jiné obřad doplnit vstupem živé hry na kytaru a písničkou, přišel hlas. Kromě hezké smuteční řeči oficiální řečnice, která ale k našemu rozladění neuměla Monzunovo příjmení řádně vyslovit, pronesl slovní rozloučení za trampskou veřejnost také kamarád Ivan. Ten se pak společně s Kolumbem, Vlastíkem a basistkou Hankou (včetně kratšího vystoupení dua Blanice) také postarali o hudební atmosféru při tradiční smutečce s pohoštěním v rožnovské hospůdce, o což se velice odpovědně

postaral, stejně jako o rozsev informací ohledně pohřbu, kamarád Zdeněk, na přání Monzunovy rodiny.

Monzuna jsme poznali na počátku sedmdesátých let, já osobně jsem s ním našla společnou řeč i v tom, jak nás poznamenal nástup konsolidace. Oba jsme přišli o zaměstnání a na cestě životem nás pak dvacet let provázel cejch nepřátel komunistického režimu. Monzun si velice rychle našel přátelský okruh mezi kamarády z lomnických osad Winoga a Rákosníci, úzké vazby také navázal s pražskou osadou Dvojité Fňa dalšími trampskými partami. Následovala poměrně dlouhá životní epizoda v Ostravě, odkud se posléze vrátil opět do náruče vlídných jižních Čech a ke kamarádům, s nimiž trávil spoustu společných chvil. Sérii Srazů dinosaurů, které vymyslel společně s kamarádem Ivanem realizoval k jejich životním jubileím na Včelné, pak přerušil covid, a bohužel už znovu obnoveny nebyly. Monzun, který by letos oslavil své 82. narozeniny, se dokázal těšit z hezkých písniček, z přátelství i každého nového dne s kamarády.

Doufáme jen, že i na nebeském kempu najde své místo mezi starými známými a zapojí se tam svými originálními perkusemi, jedinečnou pamětí i kamarádským stiskem ruky....

Hanka

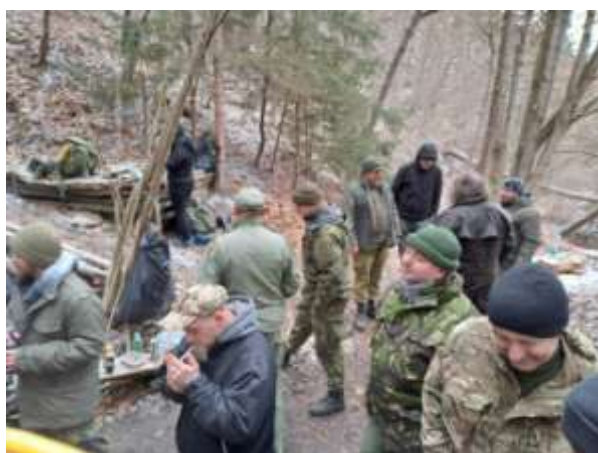
ZIMNÍ POSEZENÍ

Únor by měl bejt bílej, aby prej všechno sílilo. Jenomže s tím sněhem je to letos nějak nalevačku. Zato jsme si užívali frišnýho mrazíku. A jakože kde? No v půlce Hladovýho měsíce na kempu Třímetrovejch vodopádů. Osady mají na

svejch placech vybudovaný všelijaký přístřešky, ale tihle kamarádi vlastní vopravdickou jeskyni... no, jeskyni. Ve skutečnosti je tahleta sluj bejvalou důlní chodbou po těžbě grafitu, ale hlavní je, že skýtá úkryt před nepřízní počasí jaký tu

třeba panovalo loni. Snad i to byl jeden z důvodů proč se tu letos na 2. ročníku Kamarádkýho zimního posezení sešlo daleko víc kamarádů než loni. Cesta sem, na břehy Velký řeky, je značně složitá a o to víc je třeba ocenit tramskou fyzičku.

Odměnou pak byl voňavej čaj, hřejivej voheň a snad i něco ostřejšího proti mrazu a

navečer pak přesun do krčmy v Jamným, která už je za dlouhý léta svý existence na podobný akce zvyklá. Vždyť nedaleko odtud je Údolí sporů, kde tramping kvetl už za 1. Republiky. Místní navíc oslavovali Masopust a tak na talířích zavoněly i mnohý z tolika typickejch pochutin pro tohle období. A jak je na vandráckejch slezinách zvykem, nechyběl ani správnej hudební doprovod znějící až do pozdních nočních hodin. Ti odvážnější pak vyrazili ven, pohodlnější pak spali na sále. Akce se zúčastnilo několik desítek jak místních trempířů, tak i těch ze vzdálenějších končin, protože pověst o týchle zimní slezině se šíří dál a dál. A Pajda dá, že tak tomu bude i napřesrok. Obnovený Třímetrový vodopády prostě umí.

JEŠTĚ JEDNOU ROVERKY

[Kolektiv autorů: Pravdou proti dezinformacím o trempingu - Ekolist.cz](http://Ekolist.cz)

Za měsíc se znovu otevírá stálá expozice Trampského muzea na zámku v Doudlebech nad Orlicí. Přes zimu došlo v expozici k mnoha

ZVADLO DO STÁLÉHO TRAMPSKÉHO MUZEA

Vedení zámku a tým Trampského muzea si Vás dovoluji pozvat do expozice stálého Trampského muzea na zámku Doudleby nad Orlicí.

Zámek otevřen :

Duben-květen	So-Ne	10-17 hod
Červen	Út-Ne	9-17 hod
Červenec-srpen	Út-Ne	9-17 hod
Září	Út-Ne	10-17 hod
Říjen	So-Ne	10-16 hod

Muzeum otevřeno :

Květen-červen, září	So-Ne	10-17 hod
Červenec-srpen	Út-Ne	9-17 hod

Ostatní termíny na objednání : 777 888 083

Srdečně zveme na prohlídku

vylepšením, doplnily se další exponáty apod. Proto si vás opět dovolujeme pozvat a budeme se těšit na setkání s vámi v zámeckých prostorách, případně i později na podzimním potlachu KTM, o němž ještě budeme informovat.

Pokud byste chtěli přispět k rozvoji našeho muzea... máme v něm také řadu všech možných variant kytar Španělek, ale rádi bychom získali i exemplář s vykrojeným tělem (viz obrázek)). Pokud by byla i

s příběhem, bylo by to přímo skvělé. A ačkoliv preferujeme formu daru, nebráníme se i odkupu za přiměřenou cenu. Váš tým tramského muzea.

+++++

ÚNOROVÉ SETKÁNÍ S TRAMPSKOU PÍSNÍČKOU

+++++

Klasická každoměsíční slezina trempířů z Budějické SOČB a jejich hostů....

+++++

+++++

+++++

FIXÍNŮV MEMORIÁL

Fixína. Letos to vyšlo na 22. února.

Tato akce je každoročně spojena s hraním ve vlaku – většinou se jezdí z hlavního nádraží Praha v půl desáté. Vagon

V restauraci U Holubů v Lukách pod Medníkem se konal každoroční Čtvrťkařský memoriál dr. Votavy –

tancovalo cca od poledne do půl sedmé. Hlavní slovo měla Stará parta Kaštan s Makem a Alenou (vlastně třemi Alenami), kteří táhli hudební produkci, ale zahráli i Jazzy z Bílých skal, Radka

s muzikanty je nacpán k prasknutí, někdy se tam dostane i průvodčí, aby zkontroloval jízdenky. Leto se mu to nakonec podařilo až za Davlí. Tomáš Schwarz čekal na nádraží s dodávkou, aby odvezl nástroje a starší jedince, k Holubům je to docela krpál. Sál nakonec přivítal asi stovku trampů, hrálo se a

doprovodu nástrojů....

TOMÁŠ SOUČEK

Nydlová, duo Blanice, Jarda Vetešník, Franta Hacker, T.O. Piráti... Nakonec hrál každý kdo si přinesl nástroj a utvořila se velká parta muzikantů. Spousta piva, jídlo výborné, takže se to velmi vydařilo. No a nakonec zase cesta do Prahy za

MARKO RYCHLÝ ŠÍP

V Měsíci hladu (konkrétně 14.2.) se dožil krásných kulatých 85 let výtvarník s usárnou na zádech MARKO ČERMÁK, pobývající střídavě na stoletém srubu El Torro na Brdech a maringotce v Krušných horách, nebo třeba i jen tak pod stanem či celtou na

milované Berounce. Kreslíř, ilustrátor Rychlých šípů a dalších comicsů a malíř, jehož obrazy získaly na pořádaných

výstavách i několik cen. Kromě toho, že je i autorem několika knih a povídek, je samozřejmě i průkopníkem hry na pětistrunné banjo, za kteroužto práci obdržel v r. 2007 Cenu americké bluegrassové asociace za šíření bluegrassu v českých zemích. A není to jen za publikační činnost, byť je autorem Školy hry na tento nástroj. Sám je populárním a známým hudebníkem, mj. zakládajícím členem trampgrassových skupin White Star a Grennhorns, v současnosti pak působící v trampsém sdružení Paběrky.

Jistě se tedy i vy přidáte k přání tomuto vpravdě renesančnímu člověku a mnohostranně zaměřenému umělci pevné zdraví a ještě spoustu našlapaných kilometrů na zelených stezkách i vlnách našich řek!

